

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 525-1907)

Originalt emne

Marselisborg

Skovene

Uddrag fra byrådsmødet den 27. februar 1908 - side 5

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 525-1907)

Forslag fra Skovudvalget til en Skrivelse til Sagfører Winge vedrørende Spørgsmaalet om Adgang fra hans Ejendom paa Skaade Mark gennem Hegnet til Marselisborg Skov.

Formanden oplyste, at Sagen var bragt frem ved nogle Avertissementer, hvori der udbødes Grunde nær Varna til Salg med Adgang til Skoven og gennem den til Byen. Da der fandtes Deklaration for, at den Tilladelse, Hr. Winge havde til at have Gennemgang gennem Hegnet, kun hvilede paa Byraadets Velvilje og kunde bortfalde naar som helst, kunde Udvalget ikke finde det rigtigt, at Hr. Winge reklamerede med denne Adgang, og det henvendte sig saa til Hr. Winge. Denne havde ikke tænkt videre over Sagen og ment, at han maatte have Lov til at forudsætte denne Adgangsret. Udvalget havde saa vedtaget at meddele Hr. Winge, at Tilladelsen bortfaldt, og Hr. Winge svarede herpaa i en Skrivelse af 16. Januar med et Forslag, hvorefter han ogsaa for Parcellernes Vedkommende vilde faa Adgangsret til Skoven mod visse nærmere Bestemmelser og mod at afstaa 1/5 af Salgssummerne for disse til Kommunen. Udvalget var enig om ikke at gaa med til dette Forslag, og dets Flertal fastholdt det Standpunkt, at man kunde tilbyde Hr. Winge at lade Forholdet bestaa som hidtil, mod at Hr. Winge betalte fuld Skat til Aarhus minus den til Holme-Tranbjerg betalte Skat.

Man havde i sin Tid ved mindelig Overenskomst truffet en lignende Aftale med Fru Wulff,

men da Overenskomsten her vilde fremkomme ved en Slags Tvang, var han betænkelig ved at slutte sig til Flertallets Forslag. Man var nemlig hermed inde paa at lægge de saakaldte "Landliggere" saa mange Hindringer som mulig i Vejen, og han var mest stemt for at fremme Villabebyggelse, da det vilde være en Fordel for Byen.

Nørgaard forstod godt, at Udvalget svarede nej til Hr. Winge. Denne havde ganske vist Ret i, at Grundene blev solgt alligevel, og i, at Kommunen ikke vandt noget ved at nægte Tilladelsen; men alligevel vilde det ikke være rigtigt at gaa ind paa Hr. Wings Tilbud. Paa den anden Side vilde det være lidt haardt at straffe Hr. Wings Uforsigtighed ved at tvinge ham til at betale Skat, og det rigtigste vilde derfor være, at Forholdet blev, som det var; men at der ikke maatte sælges Grunde med Færdselsret gennem Hegnet.

Mikael Johansen hørte til Udvalgets Flertal. Hr. Winge havde udvist meget stor Uforsigtighed ved i Avertissementet, der havde vakt stor Opsigt, at fremstille den ham givne Tilladelse som en Ret, der gjaldt hele Arealet. Det kunde se meget besnærende ud med den Villabebyggelse, men den kunde ikke hjælpe Kommunen, naar de store Skatteydere derved flyttede ud af Byen. Det var derfor meget korrekt, naar Udvalget tilbød Hr. Winge at opretholde Tilladelsen, mod at Hr. Winge svarede fuld Skat til Byen minus det Beløb, der gik til Holme-Tranbjerg. Det maatte jo tilmed antages, at Hr. Winge boede derude for Behagelighedens Skyld og ikke for at spare Skatten. Han vilde derfor anbefale Udvalgets Forslag.

Simonsen kunde ikke erkende, at Hr. Winge blev straffet ved Udvalgets Forslag. Man viste ham tværtimod en stor Tjeneste. Adgangsret for alle Parcellerne vilde have stor Betydning for Hr. Winge, og de Vilkaar, Udvalget tilbød, var meget lempelige

Jakob Jensen kunde ej heller se Spor af Tvang overfor Hr. Winge. Denne lagde efter alt at dømme meget stor Vægt paa Adgangsretten, saa det var meget naturligt, at Udvalgets Flertal holdt paa til Gengæld at faa visse Indrømmelser fra Hr. Wings Side. Maaske kunde man dog ogsaa gaa den Vej at tage Tilladelsen fra Hr. Winge og saa lade ham komme og aabne Forhandlingerne; men disse vilde dog ved den Fremgangsmaade blive noget længere fremfor ved Udvalgets Forslag.

Nørgaard mente stadig, der dog var ligesom lidt Straf med for Avertissementet. Adgangstilladelsen havde Hr. Winge faaet af Minister Ingerslev, og ved Købet af Marselisborg var det vel nok en Forudsætning, at de Indrømmelser, Hr. Ingerslev havde gjort, skulde respekteres. Man burde derfor indskrænke sig til at forlange, at Hr. Winge

skulde lægge Vejen til Skoven direkte ind under sin private Lod, saa den ikke kunde benyttes af andre.

Mousten syntes nok, Hr. Winge skulde betale noget for Adgangsretten. Det vilde dog være uheldigt at tage Betaling i Skatten, da denne jo kunde forandres, altsaa ogsaa gaa ned.

Mikael Johansen fandt det naturligt at stille Hr. Winge samme Vilkaar som Byens øvrige Borgere, da Hr. Winge jo ikke for at spare Skatten, men for Behagelighedens Skyld vilde bo udenfor Byen, og det gjorde man netop ved at lade ham betale Skat lige med andre til Byen.

Vestesen syntes, at Udvalgets Flertal saa for snævert paa Sagen. Det var dog givet, at en Mand ikke flyttede ud i en Villa for at spare Skatten. Det var af mange Grunde dyrere at bo udenfor Byen, saa man behøvede ikke at frygte for, at Folk skulde flytte ud for at spare Skatten. Formanden havde Ret i, at man ikke skulde modarbejde Villabebyggelse, og Hr. Nørgaards Forslag ramte derfor det rette. Hr. Winge havde en gammel Tilladelse, som man skulde opretholde ved at give ham Lov til at have en Laage til Skoven, dog saaledes at der ad den Vej ikke var Adgang til de øvrige Parceller.

Mikael Johansen havde ikke set snævert, men bypatriotisk paa Sagen. Tidligere havde Aarhus kun Skattely til een Side, men nu til alle, og Skatteprocenten vilde sikkert falde, hvis Landliggerne flyttede ind. Ude i Villabyerne boede der nu Købmænd, hvad ogsaa skadede Borgerne, og dertil kom den uheldige Maade hvorpaa den mellemkommunale Beskatning virkede. Han kunde vedblivende anbefale Udvalgets Forslag, som oven

i Købet medførte et stort Gode for Hr. Winge.

Simonsen syntes, det Krav, der stilledes, var meget retfærdigt. Man kunde godt lukke Laagen uden at komme i Konflikt med eventuelle Forpligter overfor Hr. Ingerslev. Maaske saa man derved snævert paa Sagen, men efter hans Mening faldt det Snæversyn sammen med den sunde Fornuft. Det var vist ikke helt rigtigt, at ingen flyttede ud paa Landet for at spare Skatten. Nogle flyttede nok ud for Behageligheden, men i nærværende Tilfælde drejede Sagen sig kun om en ren og skær Jordspekulation.

Nørgaard troede nok, alle mente sig i Overensstemmelse med den sunde Fornuft. Han var enig med Hr. Vestesen i, at Folk kun for Behageligheden flyttede paa Landet, og man skulde være varsom med at hindre Folk deri, ligesom man ogsaa skulde vogte sig for at undervurdere Betydningen af et stærkt bebygget Opland. Dette var ganske simpelt

Begyndelsen til en stor By. Han vilde slaa fast, at man ved hans Forslag netop ramte det, man var misfornøjet med, nemlig Hr. Wingses Jordspekulation, idet Laagen kun maatte benyttes for Hr. Wingses egen Ejendom.

Mikael Johansen vilde ikke paa nogen Maade være med til at straffe eller ramme Hr. Winge, men det var utilbørligt at give den Slags Tilladelser mere.

Formanden gjorde opmærksom paa, at den Slags Deklarationer var ret almindelige. De gav vel ikke nogen juridisk Ret; men de gav dog Brugeren af Tilladelsen Forvisning om, at denne blev opretholdt, til der skete noget. Om man kunde kalde Udvalgets Forslag en Straf eller ej, var en Smagssag, men at det vilde være uheldigt for Hr. Winge var sikkert nok. Man skulde vogte sig for at lægge Hindringer i Vejen for Bebyggelse af Oplandet.

Byraadet vedtog at tilskrive Sagfører Winge som af Skovudvalget foreslaaet.

